

full DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JOAN JOSEP OMELLA OMELLA
Arquebisbe de Barcelona

Ser signe d'esperança

El passat onze de febrer celebràvem la festivitat de la Mare de Déu de Lourdes, mare i protectora de tots aquells que pateixen alguna malaltia. Per aquest motiu, l'Església universal celebra en aquesta data la Jornada Mundial del Malalt. A Espanya, aquest dia comença la Campanya del Malalt amb el lema «En esperança fórem salvats» (Rm 8,24), que està en consonància amb l'any jubilar que estem celebrant.

Avui vull compartir amb vosaltres una reflexió sobre un text que ens pot ajudar a viure amb intensitat aquesta Jornada i tota la Campanya. Es tracta de l'episodi de la curació del paralític de Cafarnaüm (Mc 2,1-12).

L'evangelista ens descriu una persona que pateix una malaltia incurable. Es troba prostrada en una llitera i depèn totalment de l'ajuda dels altres. En aquella època es pensava que la malaltia era conseqüència d'algun pecat comès pel malalt o pels seus pares. Eren persones marginades, excloses de la vida social i religiosa. La situació del paralític ens pot recordar totes les persones que es troben paralizades per la malaltia; i també a tots nosaltres quan ens sentim bloquejats per problemes de salut o per les adversitats.

En aquest relat, el malalt no està sol. L'acompanya un grup de persones que el transporten en una llitera. Saben que Jesús es troba predicant a Cafarnaüm i s'hi dirigeixen plens d'esperança. Intenten entrar per la porta de la casa on és Jesús, però hi ha tanta gent que no ho aconsegueixen. Llavors pugen al terrat i despenyen el malalt pel sostre fins a arribar a Jesús. Aquestes persones que acompanyen el paralític no tanquen els ulls davant el seu sofriment. Representen tots aquells que, amb discreció i eficàcia, es posen al servei dels nostres germans malalts i els apropen a Jesús amb audàcia, creativitat i alegria.

L'evangelista ens explica que Jesús no només el guareix físicament, sinó que també li perdona els pecats. La trobada amb Jesús transforma profundament la seva vida. Jesús li retorna l'esperança i les ganes de viure. Guarit i agraït, ell mateix agafa la llitera i torna a casa seva. Certament, Jesús ens ajuda a suportar els nostres sofriments i sempre ens dona una nova oportunitat. Ell ens diu a cadascun de nosaltres: «No recordeu el que és antic, no penseu en el passat; mireu que faig una cosa nova; ja està brotant, ¿no ho veieu?» (Js 43,18).

FOTO: GETTY IMAGES

El papa Francesc ens anima a tractar amb estima els nostres germans malalts. «L'amor —diu el Papa—, animat per la fe, fa que demanem per als malalts alguna cosa més gran que la salut física: demanem una pau, una vida serena que neixi del cor i que és un do de Déu» (cf. Missatge del Sant Pare Francesc per a la XXIV Jornada Mundial del Malalt 2016). De fet, com bé sabeu, el Sant Pare ha disposat, amb motiu del Jubileu 2025 de l'Esperança, que també les obres de mi-

sericòrdia, entre les quals es troba visitar i cuidar els malalts, siguin motiu d'indulgència plenària.

Benvolguts germans i germanes, Jesús, quan veia algun malalt, s'hi acostava, s'interessava per la seva situació, l'escoltava i el tractava amb respecte. Els malalts eren la seva prioritat. Demanem a Déu que ens ajudi a convertir-nos en signe d'esperança i a portar el consol de Crist als nostres germans que pateixen alguna malaltia.

ENTREVISTA

Fidels al Vaticà II

JAUME ANGELATS

La Fundació Joan Maragall (FJM) acaba de complir 35 anys i continua mantenint intacta la seva missió: la inculturació de la fe en la nostra cultura contemporània. Des de la seva creació no ha deixat de treballar per la creació de pensament, i sense deixar de sintonitzar mai «amb el que va suscitar el Concili Vaticà II, que sí potser es va quedar curt i s'ha aplicat més aviat a la baixa, moltes de les seves intuïcions i propostes són encara ben vigents», assegura el seu president, Jaume Angelats.

Com s'ha anat adaptant la FJM als nous temps?

Procurant copsar els batecs espirituals de la nostra cultura actual, en les seves manifestacions plurals, i mirant de comprendre'n la fondària per dialogar-hi obertament. Posant atenció, tal com indica el papa Francesc en la convocatòria d'aquest Any Jubilar, a tot allò de bo que hi ha en el món, escrutant els signes dels temps a la llum de l'Evangeli, per transformar-los en signes d'esperança.

Per què és més necessari que mai el diàleg entre fe i cultura?

Com les altres formes religioses, el cristianisme s'expressa i transmet en el marc d'una cultura determinada, sense quedar-hi reduït ni reclòs. La sensibilitat espiritual cristiana transcendeix totes les cultures, de manera que es pot aclimatar en paradigmes culturals diferents. A casa nostra, convindria buidar el vi antic de la tradició cristiana en els bots nous de la cultura contemporània.

Quins són els eixos de treball d'aquest curs?

Prosseguir la trajectòria empresa fa 35 anys, ara des de la seu de la Balmalesiana, en uns espais de reconeguda solera pel que fa al foment d'una cultura religiosa dialògica, que se'ns demana actualitzar i dinamitzar. Per això, mantenim les activitats habituals, identificant reptes nous i cultivant relacions de col·laboració amb altres institucions i entitats per generar complexitats.

Oscar Bardají i Martín

GLOSSA

ENRIC PUIG JOFRA, SJ

En la nostra feblesa actua el seu amor

Una religiosa rep una nova missió. Comporta un trencament amb la seva tasca actual, canvi de comunitat, de població... deixar enrere una tasca apostòlica reeixida, unes persones estimades... Superats el primer desconcert i una certa desolació, s'imposa la reflexió i la pregària. Unes setmanes després escriu: «Avui m'he despertat abans de les sis amb una sensació de benestar. M'he recollit en pregària. M'he posat, Pare, a la vostra presència. En el silenci aparent, sentia la vostra misericòrdia, el vostre amor. Sé que m'estimeu i cerqueu el meu bé malgrat les limitacions i defallences personals. Tot sigui a major glòria vostra.»

Encertat procediment i encertat inici de la reflexió per a la religiosa i per a qualsevol cristià que vulgui estimar i servir segons el seu diví voler. En el diàleg que afavoreix la pregària ens convé reconèixer la pròpia petitesa. Ell ens ha escollit perquè siguem instrument en les seves mans, al servei de la seva obra, al servei del Regne. No hem de tenir por. Ni l'edat, ni allò que ens és desconegut, ni el recomençar de nou han de ser obstacles. No podem tenir por, no som fills de la por. Només ens cal tenir fe. Deixar-nos por-

tar amb fe i fidelitat a cada moment. Ell és en nosaltres, ens vol omplir del seu amor perquè nosaltres l'aboquem en el món. Esdevenir testimonis confiats. Segueix la religiosa: «Només us demano que tot el que faci sigui al servei dels qui m'envolten, per amor a Vós. Correspondre al vostre amor. Lluny qualsevol sentiment de vanitat. Feu-me humil. Que estimi amb tot el cor i amb totes les forces perquè Vós, el Senyor, sou amb mi. Acceptar aquest nou projecte de vida que comença a dibuixar-se i que ha de ser plenitud de vida per a mi. Gràcies, Senyor, perquè heu mirat la meva petitesa i per confiar en la meua resposta.»

Viure la vocació, dedicant la vida a Déu, moguts per l'Esperit a seguir el Crist en el dia a dia rutinari, en la novetat inesperada. Estimar Déu cercant la perfecció de la caritat al servei del Regne. Significar aquesta caritat mateixa de Déu en la vida quotidiana. Sempre en la seva confiança. «Però ell m'ha donat aquesta resposta: "En tens prou amb la meua gràcia. En la teva feblesa actua el meu poder". Per això em gloriaré sobretot de les meves febleses, perquè reposi sobre meu el poder del Crist» (2Co 12,9).

INSTITUTS SECULARS

La vocació dels Instituts Seculars

COORDINACIÓ D'INSTITUTS SECULARS DE CATALUNYA

Vivim uns temps eclesials intensos, el Sínode i el Jubileu, però aquests «temps forts» tenen ple sentit si dinamitzen i penetren el nostre dia a dia.

Tots els batejats som consagrats a Déu-Tri per viure l'estil de vida de Jesús. Es pot viure el seguiment de Jesucrist en diverses condicions: família, professió, compromís social i polític, en parella o cèlibe, capellà, religiós o laic.

Els laics tenim la bella vocació i missió de col·laborar amb l'Esperit perquè el món es transformi i hi regni la pau, la justícia i la fraternitat. La vocació laical també es pot viure seguint els consells evangèlics: seguint el Crist pobre, cèlibe i obediència a la voluntat del Pare.

Els «Instituts Seculars» som laics i laiques que cerquem viure, en les circumstàncies ordinàries, l'absolut de Déu. Vivim colze a colze amb els companys de feina i veïnat; amb els cristians de les parròquies i moviments... Aquesta és una vocació encara «jove» dins l'Església. Per això, en ocasió de la celebració de la vida consagrada, el dia 2 de febrer, convidem a conèixer aquesta forma de seguiment de Crist. En les diòcesis catalanes som una realitat petita i amb carismes diversos, però convençuts que la nostra vocació pot ser també un camí de vida per a aquells joves que, sense deixar la professió i el compromís social, busquen l'absolut del nostre Déu encarnat, mort i ressuscitat.

Lectures de la missa diària i santoral

17. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Gn 4,1-15.25 / Sl 49 / Mc 8,11-13]. Sant Aleix Falconieri (†1310) i els altres 6 florentins fund. Servents de Maria o servites (1304, OSM). Sant Ròmul, mr. (302); sant Silví, bisbe.

18. ■ Dimarts [Gn 6,5-8;7,1-5.10 / Sl 28 / Mc 8,14-21]. Sant Simeó, bisbe de Jerusalem, parent de Jesús; sant Eladi (†632), bisbe de Toledo; beat Joan de Fièsole (fra Angèlic), prev. dominicà, pintor; santa Bernadeta Soubirous (†1879), vg., vident de Lourdes; beat Francesc de Regis Clé, prev. paül i mr.

19. ■ Dimecres [Gn 8,6-13.20-22 / Sl 115 / Mc 8,22-26]. Sant Gabí, prev. i mr. (296); sant Conrad de Piacenza, ermità; beat Àlvar de Còrdova, prev. dominicà; sant Jordi, monjo; beata Elisabet Picenardi, vg. servita.

20. ■ Dijous [Gn 9,1-13 / Sl 101 / Mc 8,27-33]. Sants Nemesi i Potami, mrs.; sant Eleuteri (s. V), bisbe; sants Francesc i Jacinta Marto (Fàtima); santa Amada, rel.; beat Maurici Proeta, agustiniana, de Castelló d'Empúries.

21. ■ Divendres [Gn 11,1-9 / Sl 32 / Mc 8,34-9,1]. Sant Pere Damià (1007-1072), bisbe d'Òstia i doctor de l'Església, card.; sant Claudi, mr.; sant Dositeu, monjo. Festa de la Misteriosa Llum de Manresa.

22. □ Dissabte [1Pe 5,1-4 / Sl 22 / Mt 16,13-19]. Càtedra de sant Pere, apòstol, celebrada a Roma des del s. IV. Santa Margarida de Cortona, rel.; santa Elionor o Leonor, reina d'Anglaterra.

23. ■ † Diumenge vinent, VII diumenge de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [1Sa 26,2,7-9.12-13.22-23 / Sl 102 / 1Co 15,45-49 / Lc 6,27-38]. Sant Policarp, bisbe d'Esmirna i mr. (s. II), deixeble dels apòstols; santa Marta d'Astorga, vg. i mr.; beata Raïfa de Ibarra, mare de família, de Bilbao.

DIUMENGE VI DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Jeremies (Jr 17,5-8)

Això diu el Senyor: Maleït l'home que es refia de l'ajut humà, que busca un home per fer-ne el seu braç dret, mentre el seu cor s'allunya del Senyor. Serà com la pomera de Sodoma en el desert de l'Arabà, que no tasta mai un moment de bonança; viu en els indrets xardorosos de l'estepa, en una terra salada que no es pot habitar.

Beneït l'home que es refia de l'ajut del Senyor, i troba en el Senyor la seguretat. Serà com un arbre plantat ran de l'aigua, que estén les arrels vora el corrent; quan ve l'estiu, ell no té por, i el seu fullatge es manté fresc; en anys de secada no es neguiteja ni deixa de donar fruit.

Salm responsorial (1)

R. *Feliç l'home que té posada en el Senyor la seva confiança.*

Feliç l'home que no es guia pels consells dels injustos, / ni va pels camins dels pecadors, / ni s'asseu al ròdol burleta dels descreguts. / Estima de cor la llei del Senyor, / la repassa meditant-la nit i dia. R.

Serà com un arbre que arrela vora l'aigua: / dona fruit quan n'és el temps / i mai no es marceix el seu fullatge, / duu a bon terme tot el que emprèn. R.

No serà així la sort dels injustos; / seran com la palla escampada pel vent. / El Senyor empara els camins dels justos, / i els dels culpables, acaben malament. R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 15,12.16-20)

Germans, si prediquem que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, ¿com és que entre vosaltres alguns neguen la resurrecció dels morts? Perquè si fos veritat que els morts no ressusciten, tampoc Crist no hauria ressuscitat. I si Crist no hagués ressuscitat, la vostra fe no tindria objecte, encara estariu submergits en els vostres pecats. A més, els qui han mort creient en Crist estarien perduts sense remei; si l'esperança que tenim posada en Crist no va més enllà d'aquesta vida, som els qui fem més llàstima de tots els homes. Però la veritat és que Crist ha ressuscitat d'entre els morts, el primer d'entre tots els qui han mort.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 6,17.20-26)

En aquell temps, Jesús amb els deixebles baixà de la muntanya i s'aturà en un indret pla on hi havia molts dels seus seguidors i una gentada del poble, que havia vingut de tot el país dels jueus, de Jerusalem i de la costa de Tir i de Sidó.

Jesús alçà els ulls i digué mirant els seus deixebles: «Feliços els pobres: el Regne de Déu és per a vosaltres. Feliços els qui ara passeu fam: vindrà el dia que sereu saciats. Feliços els qui ara ploreu: vindrà el dia que riureu. Feliços vosaltres quan, per causa del Fill de l'home, la gent us odiarà, us esquivarà, us ofendrà i denigrarà el vostre nom: aquell dia alegreu-vos i feu festa, perquè la vostra recompensa és gran en el cel; igual feien els seus pares amb els profetes.

Però ai de vosaltres, els rics: ja heu rebut el vostre consol. Ai de vosaltres els qui ara aneu tips: vindrà el dia que passareu fam. Ai de vosaltres, els qui ara rieu: vindrà el dia que us doldreu i plorareu. Ai quan tota la gent parlarà bé de vosaltres: igual feien els seus pares amb els falsos profetes.»

Lectura del libro de Jeremías (Jr 17,5-8)

Esto dice el Señor: «Maldito quien confía en el hombre, y busca el apoyo de las criaturas, apartando su corazón del Señor. Será como cardo en la estepa, que nunca recibe la lluvia; habitará en un árido desierto, tierra salobre e inhóspita.

Bendito quien confía en el Señor y pone en el Señor su confianza. Será un árbol plantado junto al agua, que alarga a la corriente sus raíces; no teme la llegada del estío, su follaje siempre está verde; en año de sequía no se inquieta, ni dejará por eso de dar fruto».

Salmo responsorial (1)

R. *Dichoso el hombre que ha puesto su confianza en el Señor.*

Dichoso el hombre / que no sigue el consejo de los impíos, / ni entra por la senda de los pecadores, / ni se sienta en la reunión de los cínicos; / sino que su gozo es la ley del Señor, / y medita su ley día y noche. R.

Será como un árbol / plantado al borde de la acequia: / da fruto en su sazón / y no se marchitan sus hojas; / y cuanto emprende tiene buen fin. R.

No así los impíos, no así; / serán paja que arrebatada el viento. / Porque el Señor protege el camino de los justos, / pero el camino de los impíos acaba mal. R.

Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Co 15,12.16-20)

Hermanos:

Si se anuncia que Cristo ha resucitado de entre los muertos, ¿cómo dicen algunos de entre vosotros que no hay resurrección de muertos? Pues si los muertos no resucitan, tampoco Cristo ha resucitado; y, si Cristo no ha resucitado, vuestra fe no tiene sentido, seguís estando en vuestros pecados; de modo que incluso los que murieron en Cristo han perecido. Si hemos puesto nuestra esperanza en Cristo solo en esta vida, somos los más desgraciados de toda la humanidad. Pero Cristo ha resucitado de entre los muertos y es primicia de los que han muerto.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 6,17.20-26)

En aquel tiempo, Jesús bajó del monte con los Doce, se paró en una llanura con un grupo grande de discípulos y una gran muchedumbre del pueblo, procedente de toda Judea, de Jerusalén y de la costa de Tiro y de Sidón. Él, levantando los ojos hacia sus discípulos, les decía: «Bienaventurados los pobres, porque vuestro es el reino de Dios. Bienaventurados los que ahora tenéis hambre, porque quedaréis saciados. Bienaventurados los que ahora lloráis, porque reiréis. Bienaventurados vosotros cuando os odien los hombres, y os excluyan, y os insulten y proscriban vuestro nombre como infame, por causa del Hijo del hombre. Alegraos ese día y saltad de gozo, porque vuestra recompensa será grande en el cielo. Eso es lo que hacían vuestros padres con los profetas.

Però ¡ay de vosotros, los ricos, porque ya habéis recibido vuestro consuelo! ¡Ay de vosotros, los que estáis saciados, porque tendréis hambre! ¡Ay de los que ahora reís, porque haréis duelo y lloraréis! ¡Ay si todo el mundo habla bien de vosotros! Eso es lo que vuestros padres hacían con los falsos profetas.»

COMENTARI

Les riqueses ens poden arribar a esclavitzar

MN. JOSEP SERRA I COLOMER

Canonge de la Catedral de Barcelona

Pot sentir-se content i feliç aquella persona que té diners, i és rica en diferents aspectes de la seva vida. Tot ho pot considerar com una benedició de Déu. Però el ric i poderós, pot caure en la temptació de mirar els altres des de la seva superioritat. Pot arribar a creure's que tot el que ell té, és ben seu, i que s'ho ha guanyat únicament amb el seu propi esforç i treball. Li pot costar de veure les dificultats que els altres poden tenir en les seves vides, i amb facilitat pot posar-ne en relleu els defectes i vicis que els descobreix.

Ho podem tenir bastant clar, quan totes aquestes qüestions les apliquem a les altres persones i les judiquem. Però de vegades ens costa reflexionar sobre nosaltres mateixos, i descobrir que personalment també tenim diferents riqueses i qualitats en la nostra vida, que hem de treballar perquè ens donin bons fruits, i per tots els membres de la nostra societat i del nostre món.

Un greu perill que podríem tenir és el de vincular les qüestions de la fe amb els diners. Però les ajudes i aportacions que es poden recollir gràcies a la generositat anònima, de moltes persones cristianes de la comunitat, seran un bon senyal de solidaritat, estima i amor mutu, i es podran atendre moltes necessitats.

Repasant les Benaurances de Jesús, trobarem les diferents situacions de persones que necessiten ajuda per viure amb dignitat la seva vida: els pobres o necessitats, els que passen fam, tenen set, els que ploren, els odiats per ser cristians, els perseguits, esclavitzats, exiliats, torturats per guerres, presons, deportacions, sense ajudes mèdiques, tractats com a objectes, abusats...

Jesús a l'Evangelí ens fa un bon toc d'atenció perquè no visquem indiferents ni descuidats. Ell ens demana que mirem la nostra situació i la nostra vida, revisem els dons que tenim: salut, força, intel·ligència, llibertat i possibilitats; amb el gran do de la fe cristiana que Ell ens ha donat.

Jesús ens diu: «Ai de vosaltres els rics, els que aneu tips, els que rieu, quan tota la gent parla bé de vosaltres...». De vegades no cal tenir molt, per agafar els hàbits d'un mal ric. Que aquesta reflexió ens ajudi a millorar la nostra vida i a utilitzar bé les nostres qualitats i possibilitats.

ACTIVITATS DEL SR. CARDENAL

Missa del 10è aniversari de Marcos Pou. El proper dissabte, 1 de març, a les 19.30 h, l'associació «Amigos de Marcos Pou» es reunirà per celebrar l'Eucaristia amb motiu del 10è aniversari del traspàs d'en Marcos Pou Gallo, seminarista l'any 2015. Enguany, a les 18.45 h, tindrem un moment de paraula on «Escoltar la veu d'en Marcos» i, seguidament, celebrarem l'Eucaristia presidida pel cardenal Joan Josep Omella. Al Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

AGENDA

Ateneu Universitari Sant Pacià. Els dies 19, 20 i 21 de febrer, experts internacionals participaran en el *Congrés Concili de Nicea (325). Història i recepció (II)*. La primera edició va fer un retrat actualitzat de la història del concili, de la controvèrsia doctrinal i de les qüestions pràctiques, i aquesta segona part pretén afrontar qüestions vinculades avui a la seva recepció. Al Seminari Conciliar de Barcelona.

Trobada de fraternitat sacerdotal. El proper dijous, 20 de febrer, a les 10.30 h, Mons. David Abadías i Mons. Javier Vilanova i Pellisa, bisbes auxiliars de Barcelona, assistiran a la Trobada de Fra-

ternitat Sacerdotal que tindrà lloc al Seminari Conciliar de Barcelona.

Missa polifònica. El proper dijous, 20 de febrer, a les 21 h, se celebrarà una missa polifònica organitzada pel Museu de la Música, l'Oficina Municipal d'Afers Religiosos i la basílica de Santa Maria del Pi. L'Eucaristia serà presidida pel Dr. Santiago Bueno. (Plaça del Pi, 7).

Jubileu de Diaques a Roma. El 22 i el 23 de febrer, Mons. Javier Vilanova i Pellisa, bisbe auxiliar de Barcelona, participarà en el Jubileu de Diaques a Roma, acompanyant els diaques de l'arxidiòcesi.

Moviment Comunió i Alliberament. El proper dissabte, 22 de febrer, a les 19.30 h, Mons. David Abadías, bisbe auxiliar de Barcelona, presidirà la missa amb motiu del 15è aniversari de la mort del fundador de Comunió i Alliberament, Luigi Giussani. A la basílica de Santa Maria del Mar (Plaça de Santa Maria, 1).

Recés per a professors universitaris. El 22 i el 23 de febrer, el Secretariat diocesà de Pastoral Universitària organitza el recés «Deixar Parlar el Silenci», per a professors i personal universitari. Anirà a càrrec de Lluís Casasús, professor jubilat de Matemàtica Aplicada de la Universitat Politècnica de Madrid. Per a més informació i inscripció: universitaria@arqbcn.cat

Recés de Quaresma en silenci. Del 7 de març (19 h), al 8 de març (18 h) se celebrarà un recés de Quaresma que

porta per títol: «Quaresma, camí d'esperança». Predica Mons. Agustí Cortés, bisbe emèrit de Sant Feliu de Llobregat. Places limitades. Organitza l'Obra d'Exercicis Parroquials. Inscripcions a: www.obraejercicios.org - tel. 696 815 174. A la Casa de la Sagrada Família (c/ de la Sagrada Família, 21).

Casa Betània. El proper diumenge, 16 de març, de 10 a 18 h, se celebrarà un recés espiritual dirigit per fra Francesc Sánchez, ofm cap. Per a més informació: tel. 933 751102 (c/ Bonavista, 37, Cornellà de Llobregat).

Consulta altres actes de l'agenda diocesana

variat de manera substancial: l'urbana postmodern i el caçador paleolític comparteixen les mateixes emocions bàsiques.

Poemes essencials, de Joan de la Creu. Aquest llibre de 160 pàgines, editat per l'Editorial Fragmenta, és la traducció catalana dels tres poemes místics de Joan de la Creu: el *Càntic espiritual*, *Nit obscura* i *Flama d'amor viva*. Són textos susceptibles també d'una lectura laica. Pere Lluís Font en dona una traducció literàriament molt acurada; respectant el ritme i la rima de l'original, busca que el text traduït faci en el lector un efecte semblant al del text original: que digui quasi el mateix i que soni quasi igual.

LLIBRES

Presència d'una absència, de Ferran Sáez Mateu. Aquest llibre de 176 pàgines, editat per Publicacions de l'Abadia de Montserrat, explora com les peripècies de

l'esperit es manifesten ara, d'on deriven històricament i per què resulten problemàtiques. Visqués a l'època que visqués, l'ésser humà albergava una inevitable consciència de finitud. En tot cas, les expectatives profundes en relació amb la vida i amb la mort de fa milers d'anys i les nostres no han

Cuando conocí al Dios amor, de Ana-Finat Martínez Costa. Aquest llibre de 184 pàgines, editat per l'Editorial Arcopress, és el relat d'una jo-

ve *influencer* a la recerca del sentit de la vida, que es va veure sumida en la desesperança més absoluta. Però Déu va anar al seu encontre per guiar-la cap al camí que mai no defrauda: el de l'amor diví.

CARTA DOMINICAL

† CARDENAL JUAN JOSÉ OMELLA OMELLA
Arzobispo de Barcelona

Ser signo de esperanza

El pasado once de febrero celebrábamos la festividad de Nuestra Señora de Lourdes, madre y protectora de todos aquellos que sufren alguna enfermedad. Es por ello que la Iglesia universal celebra en esta fecha la Jornada Mundial del Enfermo. En España comienza este día la Campaña del Enfermo con el lema «En esperanza fuimos salvados» (Rom 8,24), que está en consonancia con el año jubilar que estamos celebrando.

Hoy quiero compartir con vosotros una reflexión sobre un texto que nos puede ayudar a vivir con intensidad esta Jornada y toda la Campaña. Se trata del episodio de la curación del paralítico de Cafarnaúm (Mc 2,1-12).

El evangelista nos describe a una persona que sufre una enfermedad incurable. Se encuentra prostrado en una camilla y depende totalmente de la ayuda de los otros. En aquella época se pensaba que la enfermedad era consecuencia de algún pecado cometido por el enfermo o por sus padres. Eran personas marginadas, excluidas de la vida social y religiosa. La situación del

paralítico nos puede recordar a todas las personas que se encuentran paralizadas por la enfermedad; y también a todos nosotros cuando nos sentimos bloqueados por problemas de salud o por las adversidades.

En este relato, el enfermo no está solo. Lo acompaña un grupo de personas que lo transportan en una camilla. Saben que Jesús se encuentra predicando en Cafarnaúm y se dirigen allí llenos de esperanza. Intentan entrar por la puerta de la casa donde está Jesús, pero hay tanta gente que no lo consiguen. Entonces suben al tejado y descuelgan al enfermo por el techo hasta llegar a Jesús. Estas personas que acompañan al paralítico no cierran los ojos ante su sufrimiento. Representan a todos aquellos que, con discreción y eficacia, se ponen al servicio de nuestros hermanos enfermos y los acercan a Jesús con audacia, creatividad y alegría.

El evangelista nos explica que Jesús no solo lo cura físicamente, sino que también le perdona los pecados. El encuentro con Jesús transforma su

vida profundamente. Jesús le devuelve la esperanza y las ganas de vivir. Sanado y agradecido, él mismo coge su camilla y regresa a su casa. Ciertamente, Jesús nos ayuda a sobrellevar nuestros sufrimientos y nos da siempre una nueva oportunidad. Él nos dice a cada uno de nosotros: «No recordéis lo de antaño, no penséis en lo antiguo; mirad que realizo algo nuevo; ya está brotando ¿no lo notáis?» (Is 43,18).

El papa Francisco nos anima a tratar con cariño a nuestros hermanos enfermos. «El amor —dice el Papa—, animado por la fe, hace que pidamos para los enfermos algo más grande que la salud física: pedimos una paz, una vida serena que parta del corazón y que es don de Dios» (cf. Mensaje del Santo Padre Francisco para la XXIV Jornada Mundial del Enfermo 2016). De hecho, como bien sabéis, el Santo Padre ha dispuesto, con motivo del Jubileo 2025 de la Esperanza, que también las obras de misericordia, entre las que se encuentra visitar y cuidar a los enfermos, sean motivo de indulgencia plenaria.

Queridos hermanos y hermanas, Jesús cuando veía a algún enfermo se acercaba a él, se interesaba por su situación, lo escuchaba y lo trataba con respeto. Los enfermos eran su prioridad. Pidamos a Dios que nos ayude a convertirnos en signo de esperanza y a llevar el consuelo de Cristo a nuestros hermanos que sufren alguna enfermedad.